

skulde være et med Hensyn til selve Fællesforfatningen, som er bebudet i den kongelige Kundgjørelse af 28de Januar, ssendtiligtstundet Ministerium — thi Ingen veed, hvilket Ministerium der til den Tid kommer til at staa ved Hans Majestats Side, hvormod jeg vistnok troer, der ikke er nogen Grund til at antage, at det Ministerium, hvis væsentligste Medlemmer netop have været med at give denne Forsatning sin Tilblivelse, skulde være ssendtiligtstundet imod dens virkelige Indførelse), — hvis der til den Tid skulde være et Ministerium, som det var magtpaaliggende at faae hele den danske Forsatning ved raderet faae meget som muligt, ved at gjøre saadanne Fordringer til en dansk Rigsdag, som den ikke kunde gaae ind paa, uden at nedsætte Afgiften for sig selv i Landets og sine Valgeres Dine, og dette Ministerium, hvis det ikke kunde faae den første Rigsdag til at gaae ind derpaa, da vilde anvende gjentagende Oplosninger af Rigsdagen, for at tilveiebringe en saadan Rigsdag, som kunde betragtes som et blindt Redskab i deis Hænder, og, deisom Folket da ikke havde mere virkelig constitutionel Sands eller Bevidsthed, end at det vilde taale, at Ministeriet vedblev at opløse Rigsdagen — ja, da vilde vistnok Alt kunne skee; men jeg vil da spørge de ærede Herrer, om man, ved at antage hvilket som helst af de Forslag, som foreligge, kan have den allermindste Garantie derimod. Derisom vi derimod vilde gaae ud fra den anden Forudsætning, at der til den Tid var et Ministerium, som virkelig havde Interesse for, ved Ordningen af vore Forhold, saavel de særlige, som nu ere bragte i en vis Form, som ogsaa Heelstaten, at faae Sagen bragt til Ende, og som ønskede, at den Rigsdag, der nu bliver tilbage for det egentlige Danmark, dog skulde gaae over til den nye Tingenes Ordning med den Afgifelse, som enhver saadan constitutionel Forsamling maa have, for at kunne virke til Gavn, saa er det ligesaa klart, at saa kan man med saa at sige ethvert af disse Forslag opnaae Alt, hvad vi fra alle Sider ønske, og navnlig er det vist, at det kan

opnaaes, selv om man gif ind paa Forslaget af den ærede Ordfører, forudsat at dette fik en saa bestemt Tilslutning fra Regjeringens Side, som jeg antager, at selv den ærede Ordfører betragter som Betingelse for at fastholde det. Det er klart, at, selv med dette Forslag, vil der i Virkeligheden for en dansk Rigsdag, der har Afgifelse for sig selv, og som endnu har Troen paa en constitutionel Fremtid for Folket, ikke være mindste Vanskelighed iveien, naar den mødes med et velindet Ministerium, ved at skaffe en saadan Ordning tilveie, at der derved er al den Garantie tilstede, som kan anses ønskelig.

Finantsministeren: Jeg troer, at den Stilling, hvort vi Alle befinde os, Rigsdagen ikke mindre end Regjeringen, er saa alvorlig, at det fremfor Alt er nødvendigt, at vi komme til fuldstændig Klarhed om, hvorledes vi staae ligeoverfor hinanden med Hensyn til de foreliggende Forslag. Jeg troer tillige, at Forhandlingerne ere rykkede saavidt frem, at det ikke vil ønskes, at jeg med mange Ord søger at tydeliggjøre dette, eller hvorfor Ministeriet har denne eller hiin Anskuelse; jeg troer, det er nok, at det med Bestemthed vides, hvorledes Regjeringen staaer til de forskjellige Forslag, som foreligge, og hvad der med Sikkerhed kan udtales fra Regjeringens Side. Jeg troer ikke, at det var heldigt, naar der af den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning) blev gjort en Forffiel imellem de Ministre, der ere tilstede, og de Ministre, der ikke ere tilstede; jeg troer, at det, saaledes som Forholdene nu ere ligeoverfor Rigsdagen, er og bør være uden nogen Betydning, hvilken Mening de enkelte Ministre kunne have; jeg troer, at det, hvorpaa det kommer an, er den Mening, Ministeriet kan udtale som Regjeringens, og kun med den troer jeg, at De Herrer have at gjøre, kun paa den troer jeg, De Herrer bør bygge. Efterat have forudskiftet dette, skal jeg søge noget nærmere at tydeliggjøre de Dtringer fra den høitærede Premierministers Side, som jeg troer bleve ikke ganske rigtigt opfattede.